

[Ministeren for forureningsbekæmpelse.]

ganske klart. Når det er en kommunal virksomhed, der er tale om, så er kontrolinstansen amtet med appelmulighed op til miljøstyrelsen; når det er en kollektiv kommunal virksomhed, så kan man enten anvende amtet eller miljøstyrelsen, eller ministeren får mulighed for direkte at gribe ind. Jeg har tidligere udtalt mig for, at der skal bestemte ikke gøres nogen forskel på kontrollen over for de offentlige virksomheder og over for de private virksomheder. Tværtimod anser jeg det for helt nødvendigt, at de offentlige virksomheder ligesom går i spidsen og viser vejen for den fornødne forureningsbekæmpelse. Det er et synspunkt, jeg har fremhævet sidst i diskussionen om forureningen udgående fra vore sygehuse.

Hr. Arne Christiansen rejste et væsentligt spørgsmål i denne forbindelse, nemlig vor forureningsbekæmpelse i relation til fællesmarkedet. Jeg må for det første slå fast, at der jo ikke er nogen af bestemmelserne i Romtraktaten, der direkte sigter på forureningsbekæmpelsen, og det betyder igen, at den dag man skal genfremsætte forslaget og forslaget skal til eventuel notifikation i Bruxelles, så er der ikke nogen af Romtraktatens bestemmelser, som direkte vil kunne anvendes på det forslag, som ligger her. Jeg er meget vel opmærksom på, at man vil tilsigte fra en række lande i fællesmarkedet en harmonisering, eller hvordan man vil formulere det, en afstemning af de fornødne regler de forskellige lande imellem. Men netop derfor synes jeg, det er så væsentligt for os i Danmark at komme i gang på et meget tidligt tidspunkt, således at vi kan være med til denne normfastsættelse. Der er vel også det at tilføje, at de hidtidige forsøg på en harmonisering af normfastsættelserne har været henstillinger eller retningslinjer fra Kommissionen, altså af ikke-bindende karakter, og det betyder igen, at hvis vi ønsker i Danmark at fastlægge normer, som er mere vidtgående end de regler, man ellers kunne ønske at nå frem til andre steder i fællesmarkedslandene, så er vi på ingen måde afskåret fra at indføre disse mere vidtgående normer herhjemme.

Jeg er ligeledes enig med hr. Arne Christiansen i, at der ligger betydelige muligheder for at føre en lokaliseringspolitik i dette lov-

forslag, og det er da også tanken. På den ene side skal man have disse landsdækkende normer, som jeg har gjort mig til talsman for, på den anden side skal de ikke være ufravigelige. Dermed mener jeg, at man skal sætte et bestemt minimum af normer, men man kan udmærket tænke sig, at afhængigt af modtagerforhold fastlægger man forskellige normer for udledning af eksempelvis spildevand. For at sige det kort og godt er der stor forskel på at udlede spildevand i Gudenåen og ved Grenå. Det er klart, at nogle af disse normer, der bliver minimumsnormer, som kan fraviges, afhængigt af modtagerforholdene, vil virke som ganske kraftige instrumenter i en lokaliseringspolitik, og det er såmænd ikke det dårligste kriterium for en lokaliseringspolitik.

Derefter skal jeg vende mig til hr. Svend Haugaard, for hvem det var karakteristisk, at han godt nok var enig i intentionerne med forslaget og også helt enig i, at vi skulle ikke blive ved med kun at snakke om denne forureningsbekæmpelse, men når hr. Svend Haugaard derefter så på de forslag, som er fremkommet, så efterlod de hos hr. Svend Haugaard en ganske betydelig skuffelse. Jeg forstår ikke rigtig hr. Svend Haugaard, for det, der er udtrykt ved forslaget her, er netop, at man ikke alene nøjes med at snakke om forureningsbekæmpelsen, men man foreslår rent faktisk en lang række, ofte meget kraftigt virkende instrumenter til at bekæmpe forureningen.

At lovforslaget så er bygget op som myndigelser eller beføjelser for ministeren, er ikke noget, der adskiller forureningsbekæmpelsesforslaget her fra de fem forslag, som enten er vedtaget eller er ved at blive vedtaget i det danske folketing, og det er forslag, som overalt har fået massiv opbakning fra alle 5 partier, uanset at de er bygget op over præcis den samme læst som forureningsbekæmpelsesforslaget. Der var i hvert fald grund til fra min side at gå ud fra, at det var en model, som man havde accepteret, og det var i og for sig også en model, som blev anvendt allerede i den tidligere regerings tid, hvor jeg kan huske den tidligere indenrigsministers herostratisk berømte forslag om forbud mod en vis form for engangsemballager. Uden at jeg skal tage stilling til selve indholdet og vigtigheden af det nævnte forslag vil jeg have lov til at under-